

РЕШЕНИЕ

№ 5688

гр. София, 21.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6104** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Столична община срещу решение от 28.01.2020 г. по НАХД № 18888/2019 г. на СРС, НО, 3-ти състав. С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление № 238828/20.11.2014 г., издадено от заместник-кмета на Столична община, с което на А. Д. Д. от [населено място], е наложена глоба в размер на 100 /сто/ лева за нарушение на чл. 18, т. 1 и чл. 35, ал. 1, вр. чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО, на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от НРУПОГТТСО.

В касационната жалба са изложени доводи, че постановеното решение е неправилно и незаконосъобразно. Моли се решението да бъде отменено, като бъде потвърдено издаденото наказателно постановление. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е основателна. Касационната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл. 211 от АПК от страна, имаща правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови съдебния акт, предмет на касационен контрол, СРС е установил

следната фактическа обстановка: на 05.11.2014 г., около 20:58 ч., А. Д. пътувал в [населено място] по линия на метрото, когато след спирка „Х. К.“ в посока към спирка „Ц. гара“ била извършена проверка на превозните документи на пътуващите от страна на служители в „Център за градска мобилност“. При проверката било установено, че Д. пътувал без редовен превозен документ. Съставен бил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 238828/12.11.2014 г. Въз основа на съставения АУАН е издадено процесното НП.

Районният съд е отменил НП като е приел, че наказателното постановление не е връчено на наказаното лице по предвидения в ЗАНН и в НПК ред, което само по себе си е съществено процесуално нарушение. На следващо място е извел изводи, че в случая е изтекла абсолютна погасителна давност от момента на извършването на административното нарушение.

Решението е правилно.

Съгласно чл.11 ЗАНН по въпросите на обстоятелствата, изключващи административнонаказателната отговорност, се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго. Нормата е разположена в глава първа “Общи разпоредби” на ЗАНН, така че е приложима и за административните наказания по чл.13, б.”а”–“в” ЗАНН на физически лица, и за имуществените санкции на юридически лица и еднолични търговци по чл.83, ал.1 ЗАНН, за всяка административнонаказателна отговорност, без оглед на основанията и/или вида ѝ. Същевременно, тъй като препращането по чл.11 ЗАНН е към изключващите отговорността обстоятелства, уредени в общата част на НК, то важи за тези, регламентирани и в глава втора, и в глава девета: а) основанията, изключващи преследването и изтърпяването на наказанието; б) основанията за освобождаване от отговорност; в) основанията за освобождаване от изтърпяване на наложеното наказание. Давността попада в първата група и е без съмнение обстоятелство, изключващо наказателната отговорност – тъй като същата може да се осъществи само чрез наказателния процес, прекратяването му с изтичане на давността осуетява тази отговорност и като краен резултат я погасява. Няма основание препращането по чл.11 ЗАНН да се стеснява само до обстоятелствата по чл.9, ал.2, чл.12, чл.12а, чл.13, чл.13а, чл.14, чл.15 и чл.16 НК, изключващи обществената опасност и противоправността на деянието, а с това и вината – т.е., до хипотезите на ненаказуемо деяние, което не поражда наказателна отговорност, без да се държи сметка и за хипотезите, в които при наличие на деяние, поначало наказуемо, деецът се освобождава от наказателна отговорност или последната се погасява. Същевременно ЗАНН няма собствена регламентация по този въпрос, поради което уредбата относно погасяването на наказателното преследване по давност от общата част на НК съгласно чл.11 in fine ЗАНН е субсидиарно приложима в административнонаказателния процес (Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. на ВКС и ВАС по т.д. 1/14 г).

С изтичане на предвидената от закона погасителната давност се изключва всяко административнонаказателно преследване съгласно чл.79, ал.1, т.2 НК вр. чл.11 ЗАНН. Така административнонаказателната отговорност се погасява, тъй като извън рамките му нейното осъществяване не е допустимо. Последниците ѝ са както процесуални, така и материалноправни – тя погасява преследването на нарушителя, но също и препятства санкционирането му. При положение, че законодателят е предвидил, че с изтичане на сроковете за нейното реализиране, наказателната отговорност за престъпления се преклудира, по аргумент на по-силното основание

това следва да важи и за административнонаказателната отговорност за административни нарушения. Продължителността на давността за тях съгласно чл.80, ал.1, т.5 НК (изм., ДВ, бр.26 от 2010) вр. чл.11 ЗАНН е 3 години. Съгласно чл.80, ал.3 НК вр. чл.11 ЗАНН срокът ѝ тече от довършването им. Спира съгласно чл.81, ал.1 НК вр. чл.11 ЗАНН, ако преследването зависи от разрешаване на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт. Прекъсва се по чл.81, ал.2 НК вр. чл.11 ЗАНН с всяко едно действие на надлежните органи, предприето към преследваното лице, след което започва да тече нова давност. Независимо колко пъти и за какъв период от време давността е била спирана и прекъсвана, обаче, съгласно чл.81, ал.3 НК вр. чл.11 ЗАНН преследването на всяко едно административно нарушение се изключва, ако е изтекъл срок, който с една втора надвишава този по чл.80, ал.1, т.5 НК вр. чл.11 НК. В отсъствието на норма в ЗАНН за абсолютната погасителна давност и предвид препращането по чл.11 ЗАНН, субсидиарно приложими са чл.81, ал.3 вр. чл.80, ал.1, т.5 НК.

В случая на А. Д. е наложена глоба за нарушение на чл. 18, т. 1 и чл. 35, ал. 1, вр. чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО, извършено на 20.11.2014 г. Това е моментът, от който започва да тече давността за административнонаказателното му преследване съгласно чл.80, ал.3 НК вр. чл.11 ЗАНН. Според правната уредба, в сила по време на извършването му и приложима съгласно чл.3, ал.1 ЗАНН, абсолютната давност е 4 години и 6 месеца (3 години по чл.80, ал.1, т.5 НК (изм. - ДВ, бр.26 от 2010 г.) вр. чл.11 ЗАНН с половината от тези 3 години, равняваща се на 1 година и 6 месеца по чл.81, ал.3 НК вр. чл.11 ЗАНН). Така при начален момент 20.11.2014 г., срокът на абсолютната погасителна давност по чл.80, ал.1, т.5 НК (изм., ДВ, бр.26 от 2010) вр. чл.11 ЗАНН от 4 години и 6 месеца е изтекъл на 20.05.2019г., т.е. преди постановяване на решението от СРС и преди образуването на настоящото касационно производство. С изтичането на давността държавата губи своето материалното право да наложи наказание на дееца и да изпълни вече наложеното (Тълкувателно постановление № 1/ 27.02.2015г. на ВКС и ВАС). Давността погасява административнонаказателната отговорност, като прави недопустимо административнонаказателното производство, в което се осъществява.

Водим от горното, на основание чл. 221 и чл. 222 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 28.01.2020г., постановено по нахд № 18888 по описа за 2019 година на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 3-ти състав.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: